

[Ole Bjørn Kraft.]

rente og i konsekvens heraf dyrere varer og dyrere produktion. Må jeg først spørge det ærede medlem: Hvad har den nuværende regerings politik med opgivelse af penge-sanereringen, den stadige udpumpning af penge ved hjælp af nationalbanken ført til andet end højere priser, større omkostninger og dyrere varer, altså det, som det ærede medlem frygtede, og som han påstod at vor politik ville føre til: en sænkning af levedoden? Er ikke selve prisudviklingen et klart vidnesbyrd derom? Jeg kan forsikre, at det mærkes overalt i Danmarks hjem, at det er blevet betydeligt dyrere at leve under denne politik. Vil det ærede medlem iøvrigt nægte, at vi er inde i en udvikling, som på det alvorligste truer vor evne til gennem den frie konkurrence med udlandet, når Marshallhjælpen hører op, at fremskaffe den for en opretholdelse, endsiige en udvidelse af den nuværende import nødvendige fremmede valuta? Vil det ærede medlem benægte, at vi takket være denne politik, for hvis fortsættelse det ærede medlem fra nu af har et ansvar, befinder os i en situation, hvor en valutarisk krise når som helst kan blive en meget alvorlig kendsgerning. Det ærede medlem, der altid er så streng ved andre, skulle også være lidt streng ved sig selv, således at han f. eks. pålagde sig at sige klart i tinget, hvad det ærede medlem agtede at stille op heroverfor. Er det det ærede medlems mening, at en sådan situation skal og kan løses gennem skærpede restriktioner, for det er jo det, der er regeringens politik, det er jo det, der er svaret fra regeringen. Der er nemlig ingen anden vej at gå, såfremt man afviser den konservative politik og de konservative synspunkter om en aktiv pengepolitik.

Lad mig sige ganske klart og lige ud, at det konservative folkeparti ikke har noget som helst ønske om en rentestigning for rentens skyld; renten er kun et symptom. Vi ønsker at skabe overensstemmelse mellem produktion og forbrug, thi kun derved vil prisnedgang kunne fremkaldes og genopbygningen af vort erhvervsliv kunne ske på en sådan måde, at vi bliver i stand til gennem skærpet konkurrenceevne at skaffe landet de varer, som ene af alt er bestemte for befolkningens levedod og velstand. Jeg tror, at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard i sine økonomiske overvejelser stedse skal have for øje, at det er ikke pengenes, men varernes mængde, der er bestemmende for et folks levestandard.

Det ærede medlem var også inde på en række betragtninger om toldpolitikken. Også

her tegnede han et billede af vor politik, der var så fortegnat, at det var ganske tydeligt, at ond vilje styrede hånden. Hvad er det konservative synspunkt? Det konservative synspunkt er, at vi håber på en udvikling, der tilvejebringer lige vilkår gennem en nedbrydelse af toldskrankerne og dermed en virkelig fri konkurrence. Hvis dette håb skulle vise sig forgæves, så vil vel også det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard mene, at det danske erhvervsliv skal have samme vilkår, for så vidt som vi kan skaffe dem, som andre lande har i konkurrencen, og også de samme vilkår som f. eks. Norge og Sverige, for blot at tale om vore frændelande. Naturligvis skal en toldpolitik, og det siger jeg klart og tydeligt, ikke anvendes til at hindre den frie konkurrence, men til i givet tilfælde at fremkalde den og sikre, at den finder sted på lige fod. Under Annecy-forhandlingerne så man jo, at det samfundsmæssigt set for at opnå de resultater, som vor politik tilstræbte at nå, som regeringen ønskede at nå, viste sig uheldigt på nogle områder, at vore toldsatser var så lave, at vi ikke kunne opnå nogen modydelse. Det ærede medlem sagde i denne forbindelse, at jeg vist måtte til at vælge mellem „Nationaltidende“s og „Berlingske Tidende“s politik. Jeg har med lige stort behag i dag læst lederen i „Berlingske Tidende“ og lederen i „Nationaltidende“. Jeg gad vidst, om det ærede medlem med samme behag i de senere dage har læst lederne i „Politiken“ og i „Ekstrabladet“. Jeg tror nu ikke, det er megen nytte til at stille disse ting op overfor hinanden, men jeg er berettiget til at give dette svar, når det ærede medlem føler, at der er noget fornøjeligt ved det.

I denne forbindelse vil jeg gerne sige til det ærede medlem hr. Viggo Starcke, der stillede mig et spørgsmål angående en udtalelse i „Nationaltidende“s leder i går om, at liberaliseringen skulle stilles i bero, at jeg tror, at alle de udtalelser, som er fremsat fra denne talerstol, klart og tydeligt viser, at vi ønsker, at liberaliseringen skal fortsættes, og jeg er også overbevist om, at „Nationaltidende“ ønsker, at liberaliseringen, frigørelsen af handelen, skal fortsættes. Men der må tilvejebringes klare, tydelige forudsætninger derfor, for at vi ikke skal komme ud i en krise, som vi ikke kan komme ud af igen, og det er det, vor pengepolitik tilsigter at skabe forudsætningerne for.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard vovede sig også ud i en omtale af trust- og monopolspørgsmålet. Der var det ærede